

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1817	Κυριακὴ Η' Ματθαίου (Μαθ. 14,14-22) 18 Αὐγούστου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Κανείς πεινασμένος

«Καὶ ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν» (Μαθ. 14,20)

Ὁ Θεός, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὁ πατέρας μας. Ἡ ἀγάπη του ὠκεανός, τὸ ἐνδιαφέρον του ἀπερίγραπτο. Δὲν θέλει νὰ ζοῦμε δυστυχησμένοι, διψασμένοι, πεινασμένοι, γυμνοί. Διαφορετικά, θὰ μᾶς εἶχε ρίξει σ' ἓνα πλανήτη γυμνό, κατάξερο, χωρὶς σταγόνα νεροῦ, χωρὶς πράσινο φύλλο, χωρὶς κελαίδημα πουλιοῦ.

Ὁ Θεὸς προνοεῖ. Φρόντισε ἡ κατοικία τῶν παιδιῶν του νὰ εἶνε ὅσο τὸ δυνατόν εὐχάριστη. Καὶ ἀκτίνες ἡλίου, καὶ αὔρες, καὶ ζέφυροι, καὶ νερά, καὶ δέντρα, καὶ ζῶα, καὶ πουλιά, καὶ λουλούδια, καὶ πολύτιμα μέταλλα... Τί πλοῦτο ἔθεσε στὴ διάθεσί τους!

Κι ὁμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῆ εὐτυχησμένος. Μέσα σὲ τέτοιο πλοῦτο, **εἶνε δυστυχησμένος**· καὶ πεινάει, καὶ διψᾷ, καὶ αἱματοκυλῖει τὴν ὑδρόγειο. Ποιὰ ἡ αἰτία; ποιὸς φταίει; Ἡ ὀρθὴ λύσι τοῦ περιέργου αὐτοῦ φαινομένου βρῖσκεται κρυμμένη στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπῆ, κατὰ Ματθαῖον κεφ. 14, στίχ. 14-22.

***

Πρὸς τὴν βορειοανατολικὴ γωνία τῆς λίμνης Γεννησαρέτ ὑπάρχει **ἔρημος**. Ἐκεῖ ἀποσύρθηκε ὁ Ἰησοῦς γιὰ μία βαθύτερη καὶ μυστικώτερη ἐπικοινωνία μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα.

Ἄλλὰ λαὸς πολὺς, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀποχωριστῆ, τρέχει κι αὐτὸς πρὸς τὴν ἔρημο. Ὅπου ὁ βοσκὸς ἐκεῖ καὶ τὰ πρόβατα, ὅπου ὁ δάσκαλος ἐκεῖ καὶ οἱ μαθηταί. Σὲ λίγο ἡ ἀκατοίκητη ἔρημος γίνεται πόλις. Νομίζεις, ὅτι ὅλη ἡ Καπερναοὺμ μεταφέρθηκε ἐκεῖ. Τί θέαμα! Ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά ἐλκύονται ἀπὸ τὴν θεία μορφή τοῦ Ναζωραίου, ποὺ ἐκπέμπει πρὸς κάθε κατεύθυνσι κύματα ἀγάπης μοναδικῆς. Οἱ ἄνθρωποι ρουφοῦν τὰ λόγια του, ποὺ εἶνε γλυκύτερα ἀπ' τὸ μέλι. Οἱ ψυχὲς ὑψώνονται σὲ τέτοια ὕψη, ὅπου ἡ ὕλη ἐκπνέει, οἱ αἰσθήσεις σιγοῦν, τὸ πνεῦμα κυριαρχεῖ, καὶ τότε κανεὶς δὲν στενοχωριέται γιὰ τὴν ἔρημιά, γιὰ τὴν καυστικότητα τῶν ἀκτί-

ων, γιὰ τὴν ἔλλειψι γενικὰ κάθε σωματικῆς ἀναπαύσεως. Τὸ **πνεῦμα** ἦταν ἐκεῖ σὲ ὅλο τὸ μεγαλεῖο του. Κανένας δὲν φώναζε «Πεινώ».

Ἄν ἔλειπε τὸ πνεῦμα, ἂν ἔλειπε Ἐκεῖνος ποὺ τρέφει τὶς ψυχὲς μὲ τὸ λόγο του, τότε οἱ χιλιάδες τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων θὰ ἦταν ὅλο στομάχι καὶ κοιλιὰ μὲ ἀπαιτήσεις ἀκόρεστες, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἱκανοποιήσῃ καὶ τὰ πλήθη σὰν τὸν ὄχλο τῆς Ῥώμης θὰ κραύγαζαν: **«Ἄρτον καὶ θεάματα»**. Χωρὶς τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἄνθρωπος γίνεται ἓνα ἀδηφάγο ὄν, ποὺ ζῆ μόνο γιὰ νὰ τρῶη, νὰ πίνῃ καὶ νὰ κυλιέται στὸν κόσμο τῶν πέντε αἰσθήσεων. Τότε καὶ ἡ ἐλαχίστη ἔλλειψι ἀγαθῶν μπορεῖ νὰ τὸν κἀνῃ θηρίο, ἱκανὸ νὰ σφάξῃ τὸν συνάνθρωπό του γιὰ ... ἓνα ποτήρι σαμπάνιας.

Ἄλλὰ προσοχή! Δὲν εἶμαστε μόνο πνεύματα, ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε καθόλου ἀνάγκη τὴν ὕλη. Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ποὺ γνώριζε ὅσο κανένας ἄλλος τὴν σύστασι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὶς πραγματικὲς του ἀνάγκες, δὲν ἦταν δυνατόν ν' ἀδιαφορήσῃ γιὰ τὴν **τροφή** τῶν χιλιάδων ἐκείνων ἀκρατῶν τῆς ἐρήμου. Πῶς ὁμως θὰ τρεφόταν ὅλη ἐκείνη ἡ πόλις; Ποῦ ἀγορά, ποῦ ἀποθήκες καὶ τρόφιμα; Ὡ ὀλιγόπιστε ἄνθρωπε, εἶνε παρὼν ὁ Κύριος ποὺ τρέφει ὅλη τὴν οἰκουμένη, κ' ἐσύ ἀνησυχεῖς; Αὐτὸς ποὺ συντηρεῖ στοὺς πυθμένες τῶν θαλασσῶν τὰ κοχύλια καὶ τὰ σκουλήκια, αὐτὸς ποὺ τρέφει στὴν ἔρημο τὰ πουλιά τῶν κοράκων, ὁ **«ἀνοίγων»** κατὰ τὴν ὠραία εἰκόνα τοῦ Δαυῖδ **«τὴν χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἐμπιπλῶν τὰ σύμπαντα χρηστότητος»** (Ψαλμ. 103,28), δὲν θὰ βρῆ ἄραγε τρόπο καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ νὰ θρέψῃ τὰ πλάσματά του, τοὺς πιστοὺς αὐτοὺς δούλους του, ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τόση ἀπόστασι ν' ἀκούσουν τὴ διδασκαλία του;

Ἐπὶ τὸν ἐκεῖ πέντε κρίθινα ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια, τρόφιμα ἐλάχιστα, ποὺ μόλις θὰ ἔφταναν γιὰ ἓνα λιτὸ γεῦμα τῆς ὁμάδος τῶν μαθητῶν. Αὐτὴ ἦταν ἡ μόνη ὕλη ποὺ ὑπῆρχε καὶ

ζύγιζε λίγα κιλά. Και νά, ἡ λίγη αὐτὴ ὕλη ξαφνικὰ πολλαπλασιάζεται καταπληκτικὰ, γιὰ νὰ θρέψη τὶς χιλιάδες ἐκεῖνες. Πῶς; **Θαυματοουργικά**. Μὲ τὴν εὐλογία, **μὲ τὴ δύναμι τοῦ Κυρίου!**

***

–**Ἄδύνατον**, ἀδύνατον! φωνάζουν οἱ ὕλισται.

Ἄλλὰ γιατί ἀδύνατον, ἄνθρωπε; Ἐπειδὴ δὲν καταλαβαίνεις πῶς ἔγινε τὸ θαῦμα; Ἄσε πρὸς στιγμὴν αὐτό, πού σε σκανδαλίζει, καὶ παρατήρησε τὸ **γεωργό**. Τί κάνει; Ρίχνει στὴ γῆ ἓνα κουκκὶ σιτάρι, κι ἀπὸ τὸ ἓνα αὐτὸ παίρνει 30, 50, 100 νέα κουκκιά. Σὲ ρωτῶ· Πῶς τὸ ἓνα αὐτὸ κουκκὶ πολλαπλασιάστηκε; Ἐξήγησέ μου, σὲ παρακαλῶ, τὸ φαινόμενο αὐτό, γιὰ νὰ σοῦ πῶ κ' ἐγὼ πῶς πολλαπλασιάστηκαν τὰ 5 ψωμιά.

Πρὶν ν' ἀνακαλυφθῆ ἡ **Ἀμερικὴ** ἡ καλλιέργεια τοῦ σιταριοῦ ἦταν ἐκεῖ ἄγνωστη. Οἱ πρῶτοι Εὐρωπαῖοι ἀποικοὶ μετέφεραν ἐκεῖ λίγα σακκιά σιτάρι, τὸ ἔσπειραν, καὶ μετὰ ἀπὸ χρόνια τὰ λίγα ἐκεῖνα κουκκιά πολλαπλασιάστηκαν τόσο πολὺ, ὥστε οἱ πεδιάδες τοῦ Μισσισιππὴ νὰ γίνουν οἱ σιτοβολῶνες τοῦ κόσμου, ἱκανοὶ νὰ τρέφουν ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια ἀνθρώπους. Σὲ ρωτῶ καὶ πάλι· Πῶς τὰ λίγα κουκκιά πολλαπλασιάστηκαν;

Νά μία ζωηρὴ **εἰκόνα τοῦ θαύματος** τῆς ἐρήμου. Πόσο ἀνόητοι εἶνε οἱ ἄπιστοι! Θέλουν νὰ περιορίσουν τὴ δύναμι τοῦ Ὑψίστου. Ἄλλὰ Ἐκεῖνος πού ἔδωσε στὴν ἀρχὴ στὸν σπόρο τὴ θαυματοουργὸ δύναμι νὰ αὐξάνεται καὶ νὰ πολλαπλασιάζεται, γιατί δὲν ἔχει τὴ δύναμι νὰ θαυματοουργήσῃ καὶ πάλι πάνω στὴν ὕλη;

Ἡ ὕλη δὲν εἶνε κάτι ἀνεξάρτητο καὶ αὐτοτελές, πολὺ περισσότερο δὲν εἶνε ἐχθρική πρὸς τὸ Πνεῦμα. Ἄν ἦταν κάτι τὸ ξένο πρὸς τὴν θεία δημιουργία, δὲν θὰ ἔπαιρνε ὁ Θεάνθρωπος στὰ χέρια του τὴν ὕλη (τὰ πέντε ψωμιά καὶ τὰ δύο ψάρια) γιὰ νὰ τὴν εὐλογήσῃ. Ἡ ὕλη εἶνε κι αὐτὴ ἓνα δημιούργημα τοῦ πανσόφου Θεοῦ, προωρισμένη νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ Πνεῦμα. **Ἡ ὕλη στὴν ὑπηρεσία τοῦ Πνεύματος**.

Ἄλλ' ἀλλοίμονο! ὁ ἄνθρωπος παίρνει τὴν ὕλη, τὴν ἀποξενώνει ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, ἀπὸ τὸ Δημιουργό της, τὴν ἐργάζεται, τὴν ἐκμεταλλεύεται, καὶ τέλος τὴν θεοποιεῖ· καὶ λέει γιὰ τὸν χάλυβα, τὸν χρυσό, τὸν ἄργυρο, γιὰ κάθε εἶδος ὑλικοῦ ἀγαθοῦ πού συγκεντρώνει στὶς ἀποθήκες του· «Οὗτός μου θεὸς καὶ δοξάσω αὐτόν. Ὑλὴ καὶ μόνο ὕλη!». Ἔτσι ἡ ὑπηρέτρια ἔγινε κυρία· κάτι περισσότερο, **θεότης, μαμωνᾶς!**

Καὶ τ' ἀποτελέσματα; εἶνε μπροστά μας, προκαλοῦν φρίκη. Αὐτὴ **ἡ προσκόλλησι στὴν ὕλη τύφλωσε τὸν ἄνθρωπο** καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δῆ ὅτι ὄχι ἡ ἐγωιστικὴ ἀπόλαυσι τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν

ἀλλὰ ἡ μετρημένη χρησιμοποίησι καὶ ἡ δικαία κατανομή τους λυτρώνει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς θεοποιήσεως τοῦ μαμωνᾶ.

Ἄσχετοι εἶνε οἱ ἄπιστοι γιὰ ἓνα κουκκὶ τῆς νὰ αἵματοκυλίσουμε τὴ γῆ –μήπως κι αὐτὴ ἡ γῆ δὲν εἶνε ἓνα κουκκὶ στὸ ἄπειρο σύμπαν;–, ἀλλὰ **βασιλεῖς καὶ κυρίαρχοι τῆς ὕλης**, χρησιμοποιοῦντας τὴν ὡς ὄργανο, ὡς πιστὴ ὑπηρέτρια τοῦ Πνεύματος γιὰ τοὺς ὑψίστους σκοποὺς τῆς θείας δημιουργίας, ζώντας ὄχι γιὰ νὰ τρῶμε καὶ νὰ πίνουμε, ἀλλὰ τρώγοντας γιὰ νὰ ζοῦμε καὶ νὰ ὑπηρετοῦμε τὸ Θεὸ σὰν ἔνσαρκοι ἄγγελοι· νὰ πῶς θέλει νὰ βλέπη τοὺς ἀνθρώπους τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

***

Κύριε! Στὴν ἔρημο οἱ ἄνθρωποι πού σε ἄκουγαν «*ἔφαγον πάντες καὶ ἐχορτάσθησαν, καὶ ἦσαν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πλήρεις*» (Ματθ. 14,20). Ἄλλ' αὐτὸ **τὸ θαῦμα** ὑπὸ νέα μορφή **θὰ μπορούσε νὰ ἐπαναληφθῆ** καὶ σήμερα. Κανεὶς πάνω στὴ γῆ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνε πεινασμένος. Πῶς; Ἄς πιέζουν ὅσο θέλουν τὸν ἐγκέφαλό τους οἱ σοφοὶ καταρτίζοντας σχέδια ἐπὶ σχεδίων. Σ' ἐσένα θὰ ἔρθουν ὄλοι μιὰ μέρα καὶ θὰ ποῦν ταπεινά· Κύριε, δός μας ψωμί, «*τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον*» (Ἐ.ἀ. 6,11), γιατί μόνο ἐσύ μπορεῖς νὰ μᾶς χορτάσῃς!

Ἐὰν σ' ἀκούγαμε, Κύριε, ἐὰν ἡ διδασκαλία σου ρύθμιζε ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου, τὸ θαῦμα τῆς ἐρήμου θὰ ἐπαναλαμβάνόταν καὶ σήμερα. Γιατί μόνο τὸ δικό σου πνεῦμα μπορεῖ νὰ ἐξοντώσῃ τὸ θηρίο τῆς **φιλαυτίας**, πού εἶτε ὡς πλεονεξία καὶ φιλαργυρία εἶτε ὡς ἀσωτία καὶ σπατάλη καταβροχθίζει ἀμύθητα ποσά. Ἡ διδασκαλία σου διδάσκει τὴν ἐργατικότητα, τὴν οἰκονομία, τὴν ἐγκράτεια, καὶ πρὸ παντὸς τὴν ἀγάπη πού θυσιάζεται γιὰ τοὺς ἄλλους.

Νά οἱ ἀπόστολοί σου. Δὲν εἶχαν παρὰ μόνο δύο ψάρια καὶ πέντε ψωμιά. Καὶ ὅμως αὐτὰ τὰ λίγα, ἐπὶ τῷ ῥήματί σου τὰ θέτουν στὴ διάθεσι τοῦ συνόλου. Ὡ **ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ**, ποῦ εἶσαι, γιὰ νὰ λύσης καὶ τὰ δυσκολώτερα οἰκονομικὰ προβλήματα;

Κύριε! Ἐὰν δὲν ἀγαπήσουμε πρῶτα ἐσένα, πού εἶσαι ὁ οὐράνιος Ἄρτος, ἐὰν δὲν ποθήσουμε πρῶτα τὴ βασιλεία σου καὶ τὴ δικαιοσύνη σου, ἐὰν δὲν θρέψουμε πρῶτα τὶς ψυχές μας μὲ τὸ ψωμί τῆς θείας διδασκαλίας σου, δὲν θὰ ἔχουμε τὸν ἐπιούσιο ἄρτο. Τραγικοὶ Τάνταλοι, θὰ πεινάμε καὶ θὰ διψᾶμε αἰωνίως καὶ θὰ αἵματοκυλίσουμε τὴ γῆ, ἐν μέσῳ ῥεόντων ὑλικῶν ἀγαθῶν, πού εἶνε ἱκανὰ νὰ θρέψουν ὄχι ἓνα πλανήτη ἀλλὰ τρεῖς πλανῆτες.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**